

Pavle Lužan:

KANAAN

Dlje greš Globlje ti kaže
glad v kamnu

Noč za nočjo
globlje v nebes
strmoglavljaš

S stisko v svojem čelu
z zvezdami pod stopali
v prahu
svojega rojstva

Stvarnik
neskončnosti in prividnega sveta
Neogibni iskavec
bistva kosti v vonju požara
nad žejnim trenutkom
kjer ni moči
v smrti

1. razsežnost

Beseda
kaplja
skozi zemljo in zrak

Ne vidiš je
Ne slišiš je
Ne misliš je
Še slutiš je ne
Zaseže te Terja te
Posrka te
da si kost
in kamen

2.

Brez konca in kraja
je golt
ko nisi
z roko v roki
z ničemer

In izreči moraš

izreči nemoč
svoje krvi

izreči omejenost
svoje duše
izreči jedek kamen
izreči žaltav zrak
izreči suho vodo
izreči jalov ogenj
Izreči prazen prostor
izreči vse

kakor preseganje

Četudi je svet glas
Četudi je zarečena beseda
Preseči moraš
Četudi je beda
Četudi je čas

2. razsežnost

Čas prehiteva
Ti zaostajaš
Čas lebdi
Vsak dan je suho zlato
Črede se zgrinjajo proti obzorju
kakor zmagovavci
Sonce kaplja z besnega néba
Svetloba razpada v korakih
čez prsi

Vsakdo ima
svoj jaz
in nič odpuščanja
svoje dolžnike
in vse dolgove
na telesu in duši

kruh svoje smrti
upanje v lačni slepoti

in sonce na ugaslem čelu
in zemljo pod praznimi stopali

in v žilah semena
ki nepotešljivo tiščijo
v nožnicah jutra

2.

Preroki usihajo vase
Resničnost je dana dnevu
Dan se razteza v usodnost
Ogenj razbira samega sebe
kakor da so živi

kič in balast
Zvon Zvoni
Molk molči
Lačno znamenje smo

Kateri dan je
Katera noč je
med konjem in plugom

da ni brazde
da ni duha
ne sluha o stvareh
ki bodo prišle pozneje
za nami
kakor svet
ki izginja

3. razsežnost

Raziskani so čudeži
tvojih rok
Izmerjena je slepota
tvojih nog
Nasičen je glad
tvojih oči

Razpuščene so
tvoje žile

Svet se razblinja
kakor vera
v zorenje svetlobe

2.

Dan in noč
si seme
v prostoru lačnih stvari

Senca je dorasla
na poti
in določen je kraj
tvojega ognja
Ne vidiš več
vase
in ne daješ
iz sebe

Le slutiš
da čas
zori

3.

Zaseženo je telo
in zmagana duša

od jutra do jutra
je zemlja
vse dlje
v prahu resnice pa ni obzorja
le žeja in glad

IN ZOPET ZENIT

RAZPIS

I

Kdo bije svoj čas
kdo preudarja besede
zven sam zase
razsežnost na krogli
večnost v tem zrnu njive
Kdo ve
med sončnimi stražami
v kalupastem mraku
o srhu poldneva

Okameneli so zasopli robovi sveta

Poti skozi grlo
poti za proti
poti proč
nezavrnjene
poti med nas
zadihane
mrzle
klice

Prižgite ogenj
kakor vsakčas večnega potopa
kjer maternice umro na ozadju
kjer beli tok nosi
kamencvet neba
Prižgite ogenj
Senca je trda tema

In dim bo iskal prostor
pod soncem